

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De Calamitatum atque etiam morborum causa: à quo nobis & quare
immitta[n]tur: tum quomodo in iis nos genere oportet. ij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

De Calamitatum atque etiam Morborum causa: à quo nobis, & quare immittantur: tum quoque, quomodo in iis nos gerere debemus.

CAP. II.

Sapientes huius mundi semper mirati sunt, cur hæc præstans hominum natura, tam Diuinis donis ornata: ingenio, intellectu, memoria, & similibus: tot erumnis & periculis, publicis & priuatis, quorum magnitudo & atrocitas nec oratione percenseri, nec lachrymis satis deplorari possunt: denique etiam Morti, quæ omnes sine discrimine tollit, exposita sit. Verum sola Ecclesiæ Doctrina, horum ingentium malorum causam indicat fuisse Peccatum: ac totam illam erumnarum molem Natura humana propter peccatum impositam. Nam si primi parentes non peccassent, nullæ calamitates fuissent aut æræne, nulli labores aut dolores, nulli morbi vel defectus. Posteaquam verò homo in Deum peccauit, pœna quoque peccati secuta est. Vide librum Genes. cap. 3. A peccato igitur vitæ huius Calamitates & ærumne, Morbi etiam & defectus: denique Mors ipsa, quam ideo S. Paulus rectè peccati stipendium appellauit: utramque mortem significans, temporariam & æternam. Et nunc quoque sæpenumero morbos delictis nostris attrahimus vel augemus: nec rarò etiam mortem acceleramus.

Rom. 6.

Proinde de iis ita sentiemus: nempe, quòd à Deo nobis, quamquam rectè propter peccata nostra irato, maxime tamen propitio immittantur. Reuera enim Deus, qui quem corripit, diligit: quando corripit, ad hoc corripit, ut emendet: ad hoc emendat, ut seruet. Ego, inquit, quos amo, arguo & castigo. Emulare ergo, & pœnitentiam ago. Quam ob rem hoc magni esse beneficii iudicium, S. Scriptura pronunciat: videlicet, ne cum dies iudicii aduenerit, in plenitudine peccatorum, & peccatis nostris

Cyprian. lib. 4. Epistola 4. Apoc. 3.

2. Mach. 6.

nostris in finem deuolutis, ita demum Deus in nos vindicet. Itaq; in Calamitatibus, vt etiam in Morbis, culpam agnoscere, veniamq; à Deo petere debemus: et cum Propheta regio clamare, *Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.* Sic MAVRITIVS IMP. spectator simplicij dulcissimorum liberorum, & necis charissima coniugis, oculis in calum sublatis, cum ipse iam quoque trucidandus esset, exclamauit: *Iustus es Domine, et rectum iudicium tuum.* In tantis doloribus & arumnis Dei iustitie laudem tribuit: quia se iuste puniri propter peccatum intellexit. Testimonium autem diuini erga nos Amoris est, quoties aduersis concutimur & calamitatum procellis iactamur. *Beatus ergo homo, qui corripitur à Deo.*

Psal. 118.

Heb. 12.

Iob 5.

Aliquando autem Deus calamitatibus nos & morbis affligit: vt nobis tanquam filiis in gratiam receptis, disciplinam imponat, fidemq; nostram exerceat, & occasionem pie viuendi praebeat. Adde & hoc: vt desiderium Vitae aeternae in nobis accendat. Vt enim secundo vento, & aëre tranquillo navigantes, vertimur ad comestationes & fabulas: & securi periculorum, nunc lusibus & iocis, nunc ocio & somno tepus terimus: Si verò atrox repente exoriatur tempestas, si strideant vento rudetes, si malus curuetur, si frangatur clauus, tum demum Diuinam opem poscimus: ita secundis rebus ascitantes ac supini rapimur ad socordiam & voluptates: aduersis monemur officij. Quàm horribiliter labitur & peccat David Rex, rebus secundis: at quàm est pius, quàm ardens in precatatione, rebus aduersis & cruce pressus? Et enim rebus secundis fit adulter, & tradit sanguinem innocentis Vria: numerat populum, alijsq; peccatis Deum offendit: in calamitatibus verò praestantissimos componit Psalmos, & orat. Ideò dicit: *Bonum mihi Domine, quod*

Vide Euseb.
Eccl. Hist.
lib. 7. ca. 2042. Reg. 11.
2. Reg. 24.

Psal. 218.

B 4 humilia-

4. Reg. 21.

humiliaſti me. Sic Manasseſ inſtituit cultum idolorū: ac ſe & urbem totam Hieruſalem polluit ſanguine innoxio, abſq; peccatiſ ſuis, quibus peccare fecit Iudam, ut facerent malum coram Domino: abductus autem in captiuitatem, poſtquam coanguſtatus eſt, orauit Dominum Deum ſuum; & egit pœnitentiam valde coram Domino. Deprecatuſq; eſt eum intentè. Itaq; veriſſima eſt ſententia: Mala que vos hic premunt, ad Deum ire compellunt. Ad hæc inueniuntur adeo voluptatibus ac rebus terrenis dediti, ut ſi ſemper commoda valetudine, & ſucceſſibus fœlicioribus uti poſſent, Domino Deo ſuis domiciliũ Calum libenter relinquerent: at verò, cùm in morbos graues & diuturnos, aut alias calamitates incidunt, aliter adſciantur: & pertaſi præſentis vitæ ærumnoſe, ad alteram omniſ miſeria expertem anhelare incipiunt. Unde in Oſee dicit Dominus: Ego ſepiam viam tuam ſpinis, Et in Michaa: Surgite, & ire, quia non habetis hic requiem.

1. Paral. 33.

Deus ergo, ut peccatores ad emendationem corripit: ita bonos, quos diligit, aſſiduis ſapè laboribus ad uſum virtutis exercet: nec eos caducis & mortalibus bonis corrumpi ac deprauari ſinit. Unde cùm rebus aduerſis vexamur ac premimur, morbiſq; conſiſtamur: tum maximè gratias agere indulgentiſſimo patri debemus, quod corruptelam noſtram non patitur longius procedere, ſed plagis & verberibus emendat: ac nos Patria meminiffe cœleſtis, & terrena deſpicere, atque ad beatam illam & immortalẽ Vitam ſuſpirare cogit. Sic Deo ille charus Iob, cùm facultates omnes, ac liberos, ipſam etiam corporis valetudinem amiſſiſſet, non id ſolum patienter tulit, verum etiam hoc nomine Deo gratias egit, dicens: Sit nomen Domini benediſtum. Si bona ſuſcipimus de manu Dei, mala quare non ſuſcipiamus? Cuius

Oſee 21.

Michaa.

Laſant. lib.

3. cap. 23.

Iob 1. & 2.

etiam

etiam exuberantior in eo conspicitur bonitas : quòd non plus nostris humeris imponit, neque diutius, quàm ferre valeamus : sicut Apostolus Paulus dicit, Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari, supra id quod potestis : sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possitis sustinere. Ad hæc, de paterno eius erga nos affectu nihil omnino hesitantes, sic semper compositi sumus, ut quicquid imponit nobis Deus, lubenti & alacri animo feramus : utq̃, sine diutius in terra commorari nos velit, sine excedere hinc in vitam meliorem iubeat : nostra semper voluntas Diuine voluntati consentiat. Hoc Dominus & Magister noster Iesus Christus, suo nos exemplo docuit : qui appropinquante vite sue fine, tristis ac mæstus, (ut declararet humana natura, quam propter nos assumpserat, veritatem) procidit in faciem suam, orans & dicens : Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste. Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu. Et iterum orauit dicens : Pater mi : si non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua. Qui etiam nos orare docuit : Pater cælestis, Fiat voluntas tua. Notum quoque est illud, 1. Reg. 11. Dominus est : quod bonum est in oculis suis, faciat. Et illud Davidis : Præsto sum, faciat quod bonum est coram se.

1. Cor. 10.

Mat. 26.

Mat. 6.

2. Reg. 15.

De Morte naturali, seu corporali: Quid, & vnde sit.

Mors naturalis sue corporalis, sequela morborum est. Ea autem nihil aliud est, quam corporis animæq̃, dissolutio. Anima nanque vitam adfert corpori: inde omnium operum naturalium in corpore humano perfunctio: nec aliter quàm Sol lucem diei, vitam tribuit carni, cum venerit: mortem efficit, cum recedit. Ita verò Deus humanam naturam condiderat: ut nec morbis, nec mortalitati esset obnoxia: vnde nec senio corrumpi, nec

CAP. III.

Lactant. de

Opif. Dei.

cap. 4. Et,

Diu. Inst. li.

2. cap. 13.

B 5 morbis